

סוטה א:ד – א:ז

פרק א: משנה ד

היו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים, ומאימין עליה כדרך שמאימין על עדי נפשות. ואומרים לה, בתי, הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושים. עשי לשמו הגדול שנכתב בקדשה, שלא ימחה על המים. ואומרים לפניך דברים שאינה כדאי לשומען, היא וכל משפחת בית אביה:

פרק א: משנה ה

אם אמרה טמאה אני, שוברת כתבתה ויוצאת. ואם אמרה טהורה אני, מעלין אותה לשער המזרח שעל פתח שער נקנור, ששם משקין את השוטות, ומטהרין את היולדות, ומטהרין את המצרעים. וכהן אויז בבגדיה, אם נקרעו נקרעו, אם נפרמו נפרמו, עד שהוא מגלה את לבה, וסותר את שערה. **רבי יהודה** אומר, אם היה לבה נאה, לא היה מגלהו. ואם היה שערה נאה, לא היה סותרו:

פרק א: משנה ו

היתה מתכסה בלבנים, מכסה בשחורים. היו עליה כלי זהב וקטליאות, נזמים וטבעות, מעבירים ממנה כדי לנולה. ואחר כך מביא חבל מצרי וקושרו למעלה מדדיה. וכל הרוצה לראות בא לראות, חוץ מעבדיה ושפחותיה, מפני שלבה גס בהן. וכל הנשים מתרות לראותה, שנאמר (יחזקאל כג) ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה:

פרק א: משנה ז

במדה שאדם מודד, בה מודדין לו. היא קשטה את עצמה לעברה, המקום נולה. היא גלתה את עצמה לעברה, המקום גלה עליה. בדרך התחילה בעברה תחלה ואחר כך הבטן, לפיכך תלקה הירד תחלה ואחר כך הבטן. ושאר כל הגוף לא פלט:

סוטה א:ח – ב:ב

פרק א: משנה ח

שִׁמְשׁוֹן הֵלֵךְ אַחֲרַי עֵינָיו, לְפִיכָךְ נִקְרְוּ פְלִשְׁתִּים אֶת עֵינָיו, שֶׁנֶּאֱמַר (שופטים טו) וַיֵּאחָזוּהוּ פְלִשְׁתִּים וַיִּנָּקְרוּ אֶת עֵינָיו. אֲבִשְׁלוֹם נִתְּגָאָה בְּשַׁעְרוֹ, לְפִיכָךְ נִתְּלָה בְּשַׁעְרוֹ.
וּלְפִי שֶׁבֵּא עַל עֶשֶׂר פִּילְגָשִׁי אֲבִיו, לְפִיכָךְ נִתְּנוּ בּוֹ עֶשֶׂר לֹונָבִיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל ב יח) וַיִּסְבּוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים נְשָׂאֵי כָלִי יוֹאָב.
וּלְפִי שֶׁגָּנַב שְׁלֶשֶׁה לְבָבוֹת, לֵב אֲבִיו, וְלֵב בֵּית דִּין, וְלֵב יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר (שם טו) וַיִּגְנַב אֲבִשְׁלוֹם אֶת לֵב אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ נִתְּקְעוּ בּוֹ שְׁלֶשֶׁה שְׁבָטִים, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יח) וַיִּקַּח שְׁלֶשֶׁה שְׁבָטִים בְּכַפּוֹ וַיִּתְּקֵם בְּלֵב אֲבִשְׁלוֹם:

פרק א: משנה ט

וְכֵן לְעֵינֵי הַטּוֹבָה. מֵרִים הַמְּתִינָה לְמֹשֶׁה שָׁעָה אַחַת, שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ב) וַתִּתְּצַב אַחֲתוֹ מִרְחָק, לְפִיכָךְ נִתְּעַכְּבוּ לָהּ יִשְׂרָאֵל שְׁבַעַיִם יָמִים בַּמִּדְבָּר, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יב) וְהָעָם לֹא נָסַע עַד הָאֶסְף מֵרִים.
יוֹסֵף זָכָה לְקַבֵּר אֶת אֲבִיו, וְאִין בְּאֶחָיו גָּדוֹל מִמֶּנּוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית נ) וַיַּעַל יוֹסֵף לְקַבֵּר אֶת אֲבִיו, וַיַּעַל עִמּוֹ גַּם רַכֵּב גַּם פָּרָשִׁים. מִי לָנוּ גָדוֹל מִיוֹסֵף, שֶׁלֹא נִתְּעַסַּק בּוֹ אֱלֹא מֹשֶׁה.
מֹשֶׁה זָכָה בְּעֲצֻמוֹת יוֹסֵף, וְאִין בְּיִשְׂרָאֵל גָּדוֹל מִמֶּנּוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יג) וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ.
מִי גָדוֹל מִמֹּשֶׁה, שֶׁלֹא נִתְּעַסַּק בּוֹ אֱלֹא הַמָּקוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לד) וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִיא. לֹא עַל מֹשֶׁה בְּלִבְדָּא אֱמָרוֹ, אֱלֹא עַל כָּל הַצְדִּיקִים, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נח) וְהֵלֵךְ לִפְנֵי צִדְקָה כְבוֹד ה' יִאֲסָפָה:

פרק ב: משנה א

הָיָה מְבִיא אֶת מִנְחָתָהּ בְּתוֹךְ כְּפִיפָהּ מִצָּרִית וְנוֹתְנָה עַל יָדֶיהָ כְּדֵי לִיגָעָה.
כָּל הַמִּנְחֹת תִּחְלָתֶנּוּ וְסוּפֶן בְּכָלִי שָׂרֵת, וְזוֹ תִּחְלָתָהּ בְּכִפִּיפָהּ מִצָּרִית וְסוּפָהּ
בְּכָלִי שָׂרֵת. כָּל הַמִּנְחֹת טְעוֹנוֹת שָׁמֶן וּלְבָנָה, וְזוֹ אֵינָה טְעוֹנָה לֹא שָׁמֶן וְלֹא
לְבָנָה. כָּל הַמִּנְחֹת בָּאוֹת מִן הַחֹטִין, וְזוֹ בָּאָה מִן הַשְּׁעוּרִין.
מִנְחַת הָעֹמֶר אֵף עַל פִּי שְׂבָאָה מִן הַשְּׁעוּרִין הִיא הִיָּתָה בָּאָה גֶרֶשׁ, וְזוֹ בָּאָה
קָמַח. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כָּשֶׁם שֶׁמַּעֲשִׂיָּה מַעֲשִׂה בְּהֶמָּה, כֹּךְ קָרְבָּנָה מֵאֵכֶל
בְּהֶמָּה:

פרק ב: משנה ב

הָיָה מְבִיא פִּילִי שֶׁל חָרֶס חֲדָשָׁה, וְנוֹתֵן לְתוֹכָהּ חֲצִי לֵג מִיָּם מִן הַכִּיּוֹר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, רְבִיעִית. כָּשֶׁם שֶׁמֹּמַעַט בִּכְתָּב, כֹּךְ מִמֹּעַט בַּמִּיָּם.
נִכְנָס לַהִיכָל וּפָנָה לִימִינוֹ, וּמָקוֹם הִיא שָׁם אִמָּה עַל אִמָּה, וְטַבָּלָא שֶׁל שִׁישׁ,
וְטַבַּעַת הִיָּתָה קְבוּעָה בָּהּ. וּכְשֶׁהוּא מוֹגִבִּיהָ, נוֹטֵל עֹפֶר מִתַּחַתֶּיהָ וְנוֹתֵן כְּדֵי
שִׁירָאָה עַל הַמִּיָּם, שְׁנֶאֱמַר (במדבר ה) וּמִן הָעֹפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקֶרֶקַע הַמִּשְׁכָּן
יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל הַמִּיָּם:

סוּתָה בִּג – בִּו

פרק ב – משנה ג

בֹּא לוּ לְכַתֵּב אֶת הַמִּגְלָה, מֵאִיזָה מְקוֹם הוּא כּוֹתֵב, (בַּמִּדְבָּר ה) מֵאֵם לֹא שָׁכַב אִישׁ וְגו', וְאֵת כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישׁ וְגו'.
וְאִינוּ כּוֹתֵב וְהַשְׁבִּיעַ הִפְהוּ אֶת הָאִשָּׁה וְגו'.
וְכּוֹתֵב יִתֵּן ה' אוֹתָךְ לְאֵלֶּה וּלְשִׁבְעָה וְגו', וּבָאוּ הַמִּיִּם הַמְאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲיָד לְצִבּוֹת בָּטָן וּלְנִפְל יָרֵךְ. וְאִינוּ כּוֹתֵב וְאִמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, לֹא הִיָּה מִפְּסִיק. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר, כָּל עֲצָמוֹ אִינוּ כּוֹתֵב, אֶלֶּא יִתֵּן ה' אוֹתָךְ לְאֵלֶּה וּלְשִׁבְעָה וְגו' וּבָאוּ הַמִּיִּם הַמְאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲיָד וְגו'. וְאִינוּ כּוֹתֵב וְאִמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן.

פרק ב – משנה ד

אִינוּ כּוֹתֵב לֹא עַל הַלּוּחַ וְלֹא עַל הַנִּיר וְלֹא עַל הַדְּפִתָּרָא, אֶלֶּא עַל הַמִּגְלָה, שְׁנֵאֵמַר (שם) בִּסְפָר.
וְאִינוּ כּוֹתֵב לֹא בְּקוֹמוֹס וְלֹא בְּקִנְקִנְתוֹם וְלֹא בְּכָל דְּבַר שְׁרוּשָׁם, אֶלֶּא בְּדִין, שְׁנֵאֵמַר (שם) וּמִחָה, כְּתֹב שִׁיכּוֹל לְהַמְחִק.

פרק ב – משנה ה

עַל מָה הִיא אוֹמֶרֶת אָמֵן אָמֵן. אָמֵן עַל הָאֵלֶּה, אָמֵן עַל הַשְּׁבוּעָה. אָמֵן מֵאִישׁ זֶה, אָמֵן מֵאִישׁ אֲחֵר. אָמֵן שְׁלֹא שְׁטִיתִי אֲרוּסָה וְנִשּׁוּאָה וְשׁוֹמֶרֶת יָבָם וְכִנּוּסָה, אָמֵן שְׁלֹא נִטְמַאתִי.
וְאֵם נִטְמַאתִי, יְבָאוּ בִי.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אָמֵן שְׁלֹא נִטְמַאתִי, אָמֵן שְׁלֹא אִטְמָא.

פרק ב – משנה ו

הַכֹּל שׁוֹיִן שְׂאִינוּ מִתְּנָה עִמָּה לֹא עַל קֶדֶם שְׁתִּתְאָרֵס וְלֹא עַל מֵאֲחֵר שְׁתִּתְגַּרֵּשׁ.
נִסְתָּרָה לְאַחֵר וְנִטְמַאת וְאַחֵר כֶּךָ הַחֲזִירָה, לֹא הִיָּה מִתְּנָה עִמָּה.
זֶה הַכֹּל, כָּל שֶׁתִּבְעַל וְלֹא הִיָּתָה אִסּוּרָה לוֹ, לֹא הִיָּה מִתְּנָה עִמָּה.

סוֹתָה גֵּא – גִּד

פרק ג – משנה א

הָיָה נוֹטֵל אֶת מִנְחָתָהּ מִתּוֹךְ כְּפִיפָה מִצָּרִית וְנוֹתְנָה לְתוֹךְ כְּלִי שֶׁרֶת, וְנוֹתְנָה עַל יָדָהּ.
וְכֵהָן מְנִיחַ יָדוֹ מִתְחַתֶּיהָ וּמְנִיפָהּ.

פרק ג – משנה ב

הַנִּיף וְהַגִּישׁ, קָמַץ וְהִקְטִיר, וְהַשָּׂאָר נֹאכֵל לְכַהֲנִים.
הָיָה מִשְׁקָה וְאַחֵר כֶּךָּ מְקַרֵּב אֶת מִנְחָתָהּ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מְקַרֵּב אֶת מִנְחָתָהּ וְאַחֵר כֶּךָּ הָיָה מִשְׁקָה, שֶׁנֶּאֱמַר
(בַּמִּדְבָּר ה') וְאַחֵר יִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה אֶת הַמָּיִם.
אִם הַשְּׁקָה וְאַחֵר כֶּךָּ הִקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ, כְּשֶׁרָהּ.

פרק ג – משנה ג

עַד שֶׁלֹּא נִמְחָקָה הַמִּגְלָה אִמְרָה אֵינִי שׁוֹתָהּ, מִגְלָתָהּ נִגְנָזֶת, וּמִנְחָתָהּ
מִתְפָּזֶרֶת עַל הַדָּשָׁן.
וְאִין מִגְלָתָהּ כְּשֶׁרָהּ לְהִשְׁקוֹת בָּהּ סוּטָה אַחֲרֶת. נִמְחָקָה הַמִּגְלָה וְאִמְרָה
טְמֵאָה אֲנִי, הַמָּיִם נִשְׁפָּכִין וּמִנְחָתָהּ מִתְפָּזֶרֶת עַל הַדָּשָׁן.
נִמְחָקָה הַמִּגְלָה וְאִמְרָה אֵינִי שׁוֹתָהּ, מְעַרְעְרִים אוֹתָהּ וּמִשְׁקִין אוֹתָהּ בְּעַל
כְּרָחָהּ.

פרק ג – משנה ד

אֵינָהּ מִסְפֶּקֶת לְשִׁתּוֹת עַד שֶׁפָּנְיָהּ מוֹרִיקוֹת וְעֵינֶיהָ בּוֹלְטוֹת וְהִיא
מִתְמַלֵּאת גִּידִין, וְהֵם אוֹמְרִים הוֹצִיאָהּ הוֹצִיאָהּ, שֶׁלֹּא תִטְמָא הָעֶזְרָה.
אִם יֵשׁ לָהּ זִכּוֹת, הִיתָה תּוֹלָה לָּהּ.
יֵשׁ זִכּוֹת תּוֹלָה שָׁנָה אַחַת, יֵשׁ זִכּוֹת תּוֹלָה שְׁתֵּי שָׁנִים, יֵשׁ זִכּוֹת תּוֹלָה
שְׁלֹשׁ שָׁנִים.
מִכָּאֵן אוֹמֵר **בֶּן עֲזַאי**, חַיֵּב אָדָם לִלְמֹד אֶת בֵּתוֹ תּוֹרָה, שְׂאִם תִּשְׁתָּהּ, תִּדַּע
שֶׁהַזִּכּוֹת תּוֹלָה לָּהּ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בֵּתוֹ תּוֹרָה, כָּאֵלּוּ מְלַמֵּדָה תַּפְלוֹת.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, רוֹצֵה אִשָּׁה בֶּקֶב וְתַפְלוֹת מִתְשַׁעָה קָבִין וּפְרִישׁוֹת.
הוּא הָיָה אוֹמֵר, חֲסִיד שׁוֹטָה, וְרֹשֶׁעַ עָרוֹם, וְאִשָּׁה פְּרוּשָׁה, וּמִכּוֹת פְּרוּשִׁין,
הָרִי אֵלּוֹ מִכְּלֵי עוֹלָם.

סוּתָה גֵּה – ג:ח

פרק ג – משנה ה

רבי שמעון אומר, אין זכות תולה במים המרים.
ואם אתה אומר, הזכות תולה במים המאירים, מדהה אתה את המים
בפני כל הנשים השותות, ומוציא אתה שם רע על הטהורות ששתו,
שאומרים טמאות הן אלא שתלתה להן זכות.
רבי אומר, הזכות תולה במים המאירים, ואינה יולדת ואינה משבחת,
אלא מתנונה והולכת, לסוף היא מתה באותה מיתה.

פרק ג – משנה ו

נטמאת מנחתה עד שלא קדשה בכלי, הרי היא ככל המנחות ותפדה,
ואם משקדשה בכלי, הרי היא ככל המנחות ותשרף.
ואלו שמנחותיהן נשרפות, האומרת טמאה אני לה, ושבאו לה עדים
שהיא טמאה, והאומרת אני שוטה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה,
ושבעלה בא עליה בדרך.
וכל הנשואות לכהנים, מנחותיהן נשרפות.

פרק ג – משנה ז

בת ישראל שנשאת לכהן, מנחתה נשרפת. וכהנת שנשאת לישראל,
מנחתה נאכלת. מה בין כהן לכהנת, מנחת כהנת נאכלת, מנחת כהן אינה
נאכלת. כהנת מתחללת, וכהן אין מתחלל.
כהנת מטמאה למתים, ואין כהן מטמא למתים.
כהן אוכל בקדשי קדשים, ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים.

פרק ג – משנה ח

מה בין איש לאשה. האיש פורע ופורם, ואין האשה פורעת ופורמת.
האיש מדיר את בנו בנזיר, ואין האשה מדירת את בנה בנזיר.
האיש מגלח על נזירות אביו, ואין האשה מגלחת על נזירות אביה.
האיש מוכר את בתו, ואין האשה מוכרת את בתה.
האיש מקדש את בתו, ואין האשה מקדשת את בתה.
האיש נסקל ערם, ואין האשה נסקלת ערמה.
האיש נתלה, ואין האשה נתלית.
האיש נמכר בגנבתו, ואין האשה נמכרת בגנבתה.

סוטה ד:א – ד:ד

פרק ד – משנה א

אָרוֹסָה וְשׁוֹמֶרֶת יָבֵם, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה, שְׁנֵאמַר (במדבר ה),
אֲשֶׁר תִּשְׁטֶה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה, פָּרַט לְאֶרֶוֹסָה וְשׁוֹמֶרֶת יָבֵם.
אֲלֻמָּנָה לִכְהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לִכְהֵן הַדְּיוּט, מִמְּזוֹר וְנִתְּיָנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וּבֵת יִשְׂרָאֵל לְמִמְזוֹר וּלְנִתְיָן, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה.

פרק ד – משנה ב

וְאֵלוּ לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה. הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי, וְשָׁבְאוּ לָהּ
עֲדִים שֶׁהִיא טְמֵאָה, וְהָאוֹמֶרֶת אֲנִי שׁוֹתָה.
אָמַר בַּעֲלָהּ אֲנִי מִשְׁקָה, וְשָׁבַעְלָהּ בָּא עָלֶיהָ בַּדֶּרֶךְ, נוֹטֶלֶת כְּתָבָתָהּ וְלֹא
שׁוֹתָה.
מֵתוּ בַּעֲלֵיהֶן עַד שֶׁלֹּא שָׁתוּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נוֹטְלוֹת כְּתָבָה וְלֹא
שׁוֹתוֹת. וּבֵית הִלֵּל אוֹמְרִים, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה.

פרק ד – משנה ג

מִעֲבֶרֶת חִבְרוּ וּמִיִּנְקַת חִבְרוּ, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה, דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, יָכוֹל הוּא לְהַפְרִישָׁה וּלְהַחֲזִירָה לְאַחֵר זָמָן.
אִילוֹנִית וְזֻקְנָה וְשֹׁאִינָה רְאוּיָה לִילָד, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, יָכוֹל הוּא לִשָּׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת וּלְפָרוֹת וּלְרִבּוֹת הֵימָנָה.
וְשָׂאֵר כָּל הַנָּשִׁים, אוֹ שׁוֹתוֹת אוֹ לֹא נוֹטְלוֹת כְּתָבָה.

פרק ד – משנה ד

אִשֶּׁת כֹּהֵן שׁוֹתָה וּמִתְּרַת לְבַעֲלָהּ.
אִשֶּׁת סָרִיס שׁוֹתָה.
עַל יְדֵי כָּל עֲרִיוֹת מִקְנִין, חוּץ מִן הַקָּטָן, וּמִמֵּי שֹׁאִינֵי אִישׁ.

סוטה ד״ה – ה״ג

פרק ד – משנה ה

וְאֵלּוּ שְׁבִיט דִּין מְקַנִּין לָהּ, מִי שֶׁנִּתְחַרַּשׁ בְּעֵלָה אוֹ נִשְׁתַּטָּה, אוֹ שֶׁהָיָה חָבוּשׁ בְּבֵית הָאִסּוּרִין.

לֹא לְהִשְׁקוּתָהּ אָמְרוּ, אֲלֵא לְפִסְלָהּ מִכְתַּבְתָּהּ.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵף לְהִשְׁקוּתָהּ, לְכַשִּׁיצָא בְּעֵלָה מִבֵּית הָאִסּוּרִין יִשְׁקָנָה.

פרק ה – משנה א

כָּשֶׁם שֶׁהַמֵּים בּוֹדְקִין אוֹתָהּ, כֵּךְ הַמֵּים בּוֹדְקִין אוֹתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר ה) וּבָאוּ, וּבָאוּ.

כָּשֶׁם שֶׁאִסּוּרָה לְבַעַל, כֵּךְ אִסּוּרָה לְבוֹעֵל, שֶׁנֶּאֱמַר (שם) נִטְמָא, וְנִטְמָא, דְּבַרִּי **רַבִּי עֲקִיבָא**.

אָמַר **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**, כֵּךְ הָיָה דוֹרֵשׁ זִכְרֶיהָ בּוֹ הַקֶּצֶב.

רַבִּי אָמַר, שְׁנֵי פְעָמִים הָאֲמוּרִים בַּפֶּרֶשָׁה אִם נִטְמָא נִטְמָא, אֶחָד לְבַעַל וְאֶחָד לְבוֹעֵל.

פרק ה – משנה ב

בּוֹ בִּיּוֹם דָּרַשׁ **רַבִּי עֲקִיבָא**, (ויקרא יא) וְכָל כָּלִי חָרָשׁ אֲשֶׁר יָפַל מִהֶם אֶל תּוֹכוֹ כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ יִטְמָא, אֵינּוּ אָמְרֵי טָמֵא אֲלֵא יִטְמָא, לְטָמֵא אֲחֵרִים, לְמַד עַל כָּךְ שְׁנֵי שְׁמִטָּמֵא אֶת הַשְּׁלִישִׁי.

אָמַר **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**, מִי יִגְלֶה עֶפֶר מַעֲיִנֶיךָ, **רַבִּנּוּ יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי**, שֶׁהֵייתָ אָמַר, עֲתִיד דּוֹר אַחֵר לְטַהֵר כָּכָר שְׁלִישִׁי, שְׂאִין לוֹ מִקְרָא מִן הַתּוֹרָה שֶׁהוּא טָמֵא.

וְהֵלֵא עֲקִיבָא תַלְמִידֶךָ מֵבִיא לוֹ מִקְרָא מִן הַתּוֹרָה שֶׁהוּא טָמֵא, שֶׁנֶּאֱמַר, כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ יִטְמָא.

פרק ה – משנה ג

בּוֹ בִּיּוֹם דָּרַשׁ **רַבִּי עֲקִיבָא** (במדבר לה) וּמִדֹּדֶתֶם מִחוּץ לָעִיר אֶת פֶּאֶת קִדְמָה אֲלֵפִים בָּאֶמָּה וְגו', וּמִקְרָא אַחֵר אָמַר (שם) מִקִּיר הָעִיר וְחוּצָה אֶלֶף אֶמָּה סָבִיב.

אִי אֶפְשָׁר לֹמַר אֶלֶף אֶמָּה, שֶׁכֶּבֶד נֶאֱמַר אֲלֵפִים אֶמָּה, וְאִי אֶפְשָׁר לֹמַר אֲלֵפִים אֶמָּה, שֶׁכֶּבֶד נֶאֱמַר אֶלֶף אֶמָּה.

הָא כִּיצַד, אֶלֶף אֶמָּה מִגֶּרֶשׁ, וְאֲלֵפִים אֶמָּה תַּחֲסוּם שֶׁבֶת.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן שֵׁל רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אָמַר, אֶלֶף אֶמָּה מִגֶּרֶשׁ, וְאֲלֵפִים אֶמָּה שְׁדוֹת וְכַרְמִים.

סוטה ה:ד – ו:ב

פרק ה – משנה ד

בו ביום דרש רבי עקיבא (שמות טו), אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר, שאין תלמוד לומר לאמר, ומה תלמוד לומר לאמר, מלמד שהיו ישראל עונין אחריו של משה על כל דבר ודבר, בקורין את ההלל, לכך נאמר לאמר.
רבי נחמיה אומר, בקורין את שמע ולא בקורין את ההלל.

פרק ה – משנה ה

בו ביום דרש **רבי יהושע בן הורקנוס**, לא עבד איוב את הקדוש ברוך הוא אלא מאהבה, שנאמר (איוב יג) הו יקטלני לו איחל. ועדין הדבר שקול, לו אני מצפה או אני מצפה, תלמוד לומר (שם כז) עד אגוע לא אסיר תמותי ממני, מלמד שמאהבה עשה.
אמר **רבי יהושע**, מי יגלה עפר מעיניך, **רבן יוחנן בן זכאי**, שהיית דורש כל ימך שלא עבד איוב את המקום אלא מיראה, שנאמר (שם א) איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע, והלא יהושע תלמיד תלמידך למד שמאהבה עשה.

פרק ו – משנה א

מי שקנא לאשתו ונסתרה, אפלו שמע מעוף הפורח, יוציא ויתן כתבה, דברי **רבי אליעזר**.
רבי יהושע אומר, עד שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה.

פרק ו – משנה ב

אמר עד אחד, אני ראיתי שנטמאת, לא היתה שוטה. ולא עוד אלא אפלו עבד, אפלו שפחה, הרי אלו נאמנין אף לפסלה מכתבתה.
חמותה ובת חמותה וצרתה ויבמתה ובת בעלה, הרי אלו נאמנות, ולא לפסלה מכתבתה, אלא שלא תשתה.

סוטה ו:ג – ז:ב

פרק ו – משנה ג

שְׁהִיָּה בְּדִין, וְכֵּן אִם עֵדוֹת רִאשׁוֹנָה שָׂאִין אוֹסְרֶתָּה אֲסוּר עוֹלָם, אֵינָה מִתְקַיֶּמֶת בְּפָחוֹת מִשְׁנַיִם, עֵדוֹת אַחֲרוֹנָה שְׂאוֹסְרֶתָּה אֲסוּר עוֹלָם, אֵינֶנּוּ דִין שֶׁלֹּא תִתְקַיֵּם בְּפָחוֹת מִשְׁנַיִם, תִּלְמוּד לֹמַר וְעַד אֵין בָּהּ, כָּל עֵדוֹת שֵׁישׁ בָּהּ. קָל וְחִמּוּר לְעֵדוֹת הָרִאשׁוֹנָה מֵעַתָּה, וְכֵּן אִם עֵדוֹת אַחֲרוֹנָה שְׂאוֹסְרֶתָּה אֲסוּר עוֹלָם, הֵרִי הִיא מִתְקַיֶּמֶת בְּעַד אֶחָד, עֵדוֹת הָרִאשׁוֹנָה שָׂאִין אוֹסְרֶתָּה אֲסוּר עוֹלָם, אֵינֶנּוּ דִין שֶׁתִּתְקַיֵּם בְּעַד אֶחָד, תִּלְמוּד לֹמַר (דְּבָרִים כד) כִּי מֵצֵא בָּהּ עֵרוֹת דְּבָר, וְלֵהֲלֹן הוּא אוֹמֵר (שֵׁם יט), עַל פִּי שְׁנֵי עֵדִים יָקוּם דְּבָר, מָה לֵּהֲלֹן עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים, אִף כָּאֵן עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים.

פרק ו – משנה ד

עַד אוֹמֵר נִטְמָאת וְעַד אוֹמֵר לֹא נִטְמָאת, אִשָּׁה אוֹמֶרֶת נִטְמָאת וְאִשָּׁה אוֹמֶרֶת לֹא נִטְמָאת, הִיָּתָה שׁוֹתָה. אֶחָד אוֹמֵר נִטְמָאת וּשְׁנַיִם אוֹמְרִים לֹא נִטְמָאת, הִיָּתָה שׁוֹתָה. שְׁנַיִם אוֹמְרִים נִטְמָאת וְאֶחָד אוֹמֵר לֹא נִטְמָאת, לֹא הִיָּתָה שׁוֹתָה.

פרק ז – משנה א

אֵלּוּ נֶאֱמָרִין בְּכָל לָשׁוֹן, פֶּרֶשֶׁת סוֹטָה, וּדְוַי מַעֲשֵׂר, קְרִיאַת שְׁמַע, וּתְפִלָּה (ה), וּבִרְכַּת הַמָּזוֹן, וּשְׁבוּעַת הָעֵדוֹת, וּשְׁבוּעַת הַפְּקָדוֹן.

פרק ז – משנה ב

וְאֵלּוּ נֶאֱמָרִין בְּלָשׁוֹן הַקָּדָשׁ. מִקְרָא בְּכוּרִים, וְחִלִּיצָה, בְּרָכוֹת וּקְלָלוֹת, בְּרַכַּת כֹּהֲנִים, וּבִרְכַּת כֹּהֵן גָּדוֹל, וּפְרָשֶׁת הַמִּלֵּךְ, וּפְרָשֶׁת עֲגֻלָּה עְרוּפָה, וּמִשׁוּחַ מִלְחָמָה בְּשָׁעָה שְׁמוֹדָבֵר אֶל הָעָם.

סוטה ז:ג – ז:ו

פרק ז – משנה ג

מקרא בכוזרים כיצד, (דברים כו) וענית ואמרת לפני ה' אלהיך, ולהלן הוא אומר (שם כז) וענו הלויים ואמרו, מה עניה האמורה להלן בלשון הקדש, אף כאן בלשון הקדש.

פרק ז – משנה ד

חליצה כיצד, (שם כה) וענתה ואמרה, ולהלן הוא אומר וענו הלויים ואמרו, מה עניה האמורה להלן בלשון הקדש, אף כאן בלשון הקדש. **רבי יהודה** אומר, וענתה ואמרה ככה, עד שתאמר בלשון הזה.

פרק ז – משנה ה

ברכות וקללות כיצד.
כיון שעברו ישראל את הירדן ובאו אל הר גרזים ואל הר עיבל שבשומרון שבצד שכם שבאצל אלוני מורה, שנאמר (שם יא) הלא המה בעבר הירדן וגו', ולהלן הוא אומר (בראשית יב) ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה, מה אלון מורה האמור להלן שכם, אף אלון מורה האמור כאן שכם.
ששה שבטים עלו לראש הר גרזים וששה שבטים עלו לראש הר עיבל, והכהנים והלויים והארון עומדים למטה באמצע, הכהנים מקיפין את הארון, והלויים את הכהנים, וכל ישראל מכאן ומכאן, שנאמר (יהושע ח) וכל ישראל וזקניו ושטריו ושפטיו עמדים מזה ומזה לארון וגו'.
הפכו פניהם כלפי הר גרזים ופתחו בברכה, ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה, ואלו ואלו עונין אמן.
הפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה, (דברים כז) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה, ואלו ואלו עונין אמן, עד שגומרין ברכות וקללות. ואחר כך הביאו את האבנים ובנו את המזבח וסדוהו בסיד, וכתבו עליו את כל דברי התורה בשבעים לשון, שנאמר (שם) באר היטב, ונטלו את האבנים ובאו ולנו במקומן.

פרק ז - משנה ו

בְּרַכַּת כֹּהֲנִים כִּי־צַד, בַּמִּדִּינָה אוֹמְרִים אוֹתָהּ שְׁלֹשׁ בְּרָכוֹת, וּבַמִּקְדָּשׁ בְּרָכָה אֶחָת.

בַּמִּקְדָּשׁ אוֹמֵר אֶת הַשֵּׁם כְּכַתְּבוֹ, וּבַמִּדִּינָה בְּכַנּוּיוֹ.
בַּמִּדִּינָה כֹהֲנִים נוֹשְׂאִים אֶת יְדֵיהֶם כְּנֹגֵד כְּתֻפֵּיהֶם, וּבַמִּקְדָּשׁ עַל גְּבִי רֹאשֵׁיהֶם, חוּץ מִכֹּהֵן גָּדוֹל שְׂאִינוֹ מִגְבִּיָּה אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַצִּיָּן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם כֹּהֵן גָּדוֹל מִגְבִּיָּה יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַצִּיָּן, שֶׁנֶּאֱמָר (וַיִּקְרָא ט) וַיִּשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרֲכֵם.

סוטה ז:ז – ח:ב

פרק ז: משנה ז

בְּרִכּוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל כִּיצַד. חֲזוֹן הַכֶּנֶסֶת נוֹטֵל סֵפֶר תּוֹרָה וְנוֹתְנָה לְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת, וְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת נוֹתְנָה לְסֹגֵן, וְהַסֹּגֵן נוֹתְנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל, וְכֹהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמִקְבֵּל וְקוֹרֵא עוֹמֵד, וְקוֹרֵא אַחֲרֵי מוֹת (שם טז), וְאֵד בְּעֶשְׂרִי (שם כג). וְגוֹלֵל אֶת הַתּוֹרָה וּמַנִּיחָהּ בְּחִיקוֹ וְאוֹמֵר, יוֹתֵר מִמָּה שֶׁקָּרִיתִי לְפָנֶיכֶם כְּתוּב כָּאן.

וּבְעֶשְׂרִי שֶׁבַחֲמֵשׁ הַפְּקוּדִים (במדבר כט) קוֹרֵא עַל פֶּה, וּמְבַרֵּךְ עָלֶיהָ שְׁמִנָּה בְּרִכּוֹת, עַל הַתּוֹרָה, וְעַל הָעֲבוּדָה, וְעַל הַהוֹדָיָה, וְעַל מַחֲלֵת הָעוֹן, וְעַל הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל יִשְׂרָאֵל, וְעַל הַכֹּהֲנִים, וְעַל שְׁאֵר הַתּוֹפְלָה:

פרק ז: משנה ז

פֶּרֶשֶׁת הַמִּלֵּךְ כִּיצַד. מוֹצָאֵי יוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁל חָג, בְּשִׁמְיָנִי בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית, עוֹשִׂין לוֹ בֵּימָה שֶׁל עֵץ בַּעֲזָרָה, וְהוּא יוֹשֵׁב עָלֶיהָ, שֶׁנֶּאֱמָר (דברים לא) מִקֵּץ שִׁבְעַת שָׁנִים בְּמַעַד וְגו'.

חֲזוֹן הַכֶּנֶסֶת נוֹטֵל סֵפֶר תּוֹרָה וְנוֹתְנָה לְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת, וְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת נוֹתְנָה לְסֹגֵן, וְהַסֹּגֵן נוֹתְנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל, וְכֹהֵן גָּדוֹל נוֹתְנָה לְמִלֵּךְ, וְהַמִּלֵּךְ עוֹמֵד וּמִקְבֵּל וְקוֹרֵא יוֹשֵׁב.

אֲגִרִּיפָס הַמִּלֵּךְ עֹמֵד וּקְבֵל וְקוֹרֵא עוֹמֵד, וְשִׁבְחוּהוּ חֲכָמִים. וּכְשֶׁהֲגִיעַ (שם יז) לֵאמֹר תּוֹכֵל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי, זָלְגוּ עֵינָיו דְּמָעוֹת. אָמְרוּ לוֹ, אֵל תִּתֵּן אֲגִרִּיפָס, אֲחִינוּ אֹתָהּ, אֲחִינוּ אֹתָהּ, אֲחִינוּ אֹתָהּ.

וְקוֹרֵא מִתַּחֲלַת אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים (דברים א) עַד שְׁמַע, וְשִׁמַּע (שם ו), וְהָיָה אִם שָׁמַע (שם יא), עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר (שם יד), כִּי תִכְלֶה לַעֲשׂוֹר (שם כו), וּפֶרֶשֶׁת הַמִּלֵּךְ (שם יז), וּבְרִכּוֹת וּקְלָלוֹת (שם כח), עַד שֶׁגִּזְרָה כָּל הַפֶּרֶשָּׁה. בְּרִכּוֹת שֶׁכֹּהֵן גָּדוֹל מְבַרֵּךְ אוֹתוֹ, הַמִּלֵּךְ מְבַרֵּךְ אוֹתוֹ, אֶלָּא שְׁנוֹתָיו שֶׁל רִגְלִים תַּחַת מַחֲלֵת הָעוֹן:

פרק ח: משנה א

מִשׁוּחַ מִלְחָמָה, בְּשָׁעָה שֶׁמְדַבֵּר אֶל הָעָם, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ הִיא מְדַבֵּר, שְׁנֵאֲמַר (דְּבָרִים כ) וְהִיא כְּקִרְבָּנְכֶם אֶל הַמִּלְחָמָה וְנִגַּשׁ הַכֹּהֵן, זֶה כֹּהֵן מִשׁוּחַ מִלְחָמָה, וְדַבֵּר אֶל הָעָם, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

וְאָמַר אֲלֵיהֶם (שֵׁם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קִרְבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אֹיְבֵיכֶם, וְלֹא עַל אַחֵיכֶם, לֹא יְהוּדָה עַל שְׁמַעוֹן, וְלֹא שְׁמַעוֹן עַל בְּנֵימִין, שֶׁאִם תִּפְּלוּ בַיָּדָם יִרְחָמוּ עֲלֵיכֶם, כְּמָה שְׁנֵאֲמַר (דִּה"ב כח) וַיִּקְמוּ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִקְּבוּ בְשֵׁמוֹת וַיַּחֲזִיקוּ בְשִׁבְיָהּ וְכָל מַעֲרָמֵיהֶם הִלְבִּישׁוּ מִן הַשָּׁלָל וַיִּלְבָּשׁם וַיַּנְעִלוּם וַיַּאֲכִלוּם וַיִּשְׁקוּם וַיַּסְכּוּם וַיַּנְהִלוּם בַּחֲמָרִים לְכָל כּוֹשֵׁל וַיְבִיאוּם יֵרֵחוֹ עִיר הַתְּמָרִים אֲצֵל אַחֵיהֶם וַיָּשׁוּבוּ שְׁמָרוֹן. עַל אֹיְבֵיכֶם אַתֶּם הוֹלְכִים, שֶׁאִם תִּפְּלוּ בַיָּדָם אֵין מִרְחָמִין עֲלֵיכֶם. אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּחֲפֹזוּ וְגו' (דְּבָרִים כ).

אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם, מִפְּנֵי צָהֳלֵת סוּסִים וְצַחֲצוּחַ חֲרָבוֹת. אֵל תִּירָאוּ, מִפְּנֵי הַגִּפְתַּת תְּרִיסִין וְשִׁפְעַת הַקִּלְגָּשִׁין. אֵל תַּחֲפֹזוּ, מִקּוֹל קֶרְנוֹת. אֵל תַּעֲרָצוּ, מִפְּנֵי קוֹל צֹחָחוֹת. כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הֵהָלֵךְ עִמָּכֶם, הוּא בָּאֵין בְּנִצְחָנוֹ שֶׁל בָּשָׂר וְדָם, וְאַתֶּם בָּאִים בְּנִצְחָנוֹ שֶׁל מָקוֹם. פְּלִשְׁתִּים בָּאוּ בְּנִצְחָנוֹ שֶׁל גְּלִית, מָה הִיא סוּפּוֹ, לְסוּף נָפַל בַּחֲרָב וְנָפְלוּ עִמּוֹ.

בְּנֵי עִמּוֹן בָּאוּ בְּנִצְחָנוֹ שֶׁל שׁוּבָד, מָה הִיא סוּפּוֹ, לְסוּף נָפַל בַּחֲרָב וְנָפְלוּ עִמּוֹ. וְאַתֶּם אֵי אַתֶּם כֵּן. כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הֵהָלֵךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם וְגו', זֶה מַחֲנֵה הָאָרוֹן:

פרק ח: משנה ב

וְדִבְרוּ הַשְּׁטָרִים אֶל הָעָם לֵאמֹר מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית חֹדֶשׁ וְלֹא חֲנָכוֹ יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ וְגו' (שֵׁם).

אֶחָד הַבּוֹנֶה בֵּית הַתֵּבָן, בֵּית הַבֶּקֶר, בֵּית הָעֵצִים, בֵּית הָאוֹצְרוֹת. אֶחָד הַבּוֹנֶה, וְאֶחָד הַלּוֹקֵחַ, וְאֶחָד הַיּוֹרֵשׁ, וְאֶחָד שֶׁנִּתֵּן לוֹ מִתְּנָה. וּמִי הָאִישׁ אֲשֶׁר נָטַע כֶּרֶם וְלֹא חָלְלוֹ וְגו' (שֵׁם). אֶחָד הַנוֹטֵעַ הַכֶּרֶם וְאֶחָד הַנוֹטֵעַ חֲמִשָּׁה אֵילָנִי מֵאֵכָל, וְאֶפְלוּ מִחֲמִשָּׁת מִיָּנִין. אֶחָד הַנוֹטֵעַ, וְאֶחָד הַמְּבַרֵּךְ, וְאֶחָד הַמְּרַכֵּיב, וְאֶחָד הַלּוֹקֵחַ, וְאֶחָד הַיּוֹרֵשׁ, וְאֶחָד שֶׁנִּתֵּן לוֹ מִתְּנָה. וּמִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אָרַשׁ אִשָּׁה וְגו' (שֵׁם).

אֶחָד הַמְּאָרֵס אֶת הַבְּתוּלָה, וְאֶחָד הַמְּאָרֵס אֶת הָאֵלְמָנָה, אֶפְלוּ שׁוֹמֵרֵת יָבָם, וְאֶפְלוּ שְׁמַע שְׁמַת אַחִיו בַּמִּלְחָמָה, חוֹזֵר וּבָא לוֹ. כָּל אֵלוֹ שׁוֹמְעִין דְּבָרֵי כֹהֵן מַעֲרֵכֵי מִלְחָמָה וְחוֹזְרִין, וּמִסְפָּקִין מִיָּם וּמִזֶּון וּמִתְקַנִּין אֶת הַדְּרָכִים:

סוטה ח:ג – ח:ו

פרק ח: משנה ג

וְאֵלּוּ שְׂאִינָן חוֹזְרִין. הַבּוֹנֶה בֵּית שַׁעַר, אֶכְסְדָּרָה, מִרְפָּסַת. הַנוֹטֵעַ אַרְבָּעָה אֵילָנִי מֵאֶכָּל, וְחֻמְשָׁה אֵילָנִי סָרֵק. הַמְּחֻזֵּר אֶת גְּרוּשָׁתוֹ. אֲלֻמָּנָה לְכָהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחֻלּוּצָה לְכָהֵן הַדִּיּוֹט, מִמְּזוּרָה וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל, בֵּת יִשְׂרָאֵל לְמִמְזוֹר וּלְנִתִּין, לֹא הִיא חוֹזֵר. **רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר, אִם הַבּוֹנֶה בֵּית עַל מְכוּנוֹ, לֹא הִיא חוֹזֵר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, אִם הַבּוֹנֶה בֵּית לְבָנִים בְּשָׂרוֹן, לֹא הִיא חוֹזֵר:

פרק ח: משנה ד

וְאֵלּוּ שְׂאִין זֶזִין מִמְּקוֹמוֹ. בָּנָה בֵּית וְחֻנְכוֹ, נָטַע כֶּרֶם וְחֻלְלוֹ, הַנוֹשֵׂא אֶת אֲרוּסָתוֹ, הַכּוֹנֵס אֶת יְבֻמָּתוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר (דְּבָרִים כד), נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שְׁנָה אַחַת. לְבֵיתוֹ, זֶה בֵּיתוֹ. יִהְיֶה, זֶה כְּרָמוֹ. וְשִׁמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ, זֶה אִשְׁתּוֹ. אֲשֶׁר לָקַח, לְהַבְיָא אֶת יְבֻמָּתוֹ. אֵינָן מִסְפִּיקִין מֵיָם וּמִזֶּזֶן וְאֵינָן מִתְקַנִּין אֶת הַדְּרָכִים:

פרק ח: משנה ה

(שם כ) וַיִּסְפוּ הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם וְאָמְרוּ מִי הָאִישׁ הַזֶּה וְרַדְּ הַלֵּב יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ. **רַבִּי עֲקִיבָא** אֹמֵר, הַזֶּה וְרַדְּ הַלֵּב, כְּמִשְׁמַעוֹ, שְׂאִינוֹ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּקִשְׁרֵי הַמִּלְחָמָה וּלְרֹאוֹת חָרָב שְׁלוֹפָה. **רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי** אֹמֵר, הַזֶּה וְרַדְּ הַלֵּב זֶהוּ הַמִּתְיָרָא מִן הָעֵבְרוֹת שֶׁבִּידוֹ, לְפִיכָךְ תִּלְתֶּה לוֹ הַתּוֹרָה אֶת כָּל אֵלּוּ, שִׁיחֹזֵר בְּגִלְלוֹ. **רַבִּי יוֹסִי** אֹמֵר, אֲלֻמָּנָה לְכָהֵן גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחֻלּוּצָה לְכָהֵן הַדִּיּוֹט, מִמְּזוּרָה וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל, בֵּת יִשְׂרָאֵל לְמִמְזוֹר וּלְנִתִּין, הַזֶּה הוּא הַזֶּה וְרַדְּ הַלֵּב:

פרק ח: משנה ו

(שם) וְהָיָה כְּכֹלֶת הַשְּׁטָרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם וּפָקְדוֹ שְׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם, וּבַעֲקֵבוֹ שֶׁל עָם.

מַעֲמִידִין זְקִיפִין לַפְּנֵיהֶם, וְאַחֲרֵים מֵאַחֲוֵרֵיהֶם, וְכַשִּׁילִין שֶׁל בְּרוֹזַל בִּידֵיהֶן, וְכָל הַמְּבַקֵּשׁ לַחֲזוֹר, הָרְשׁוֹת בִּידוֹ לְקַפֵּחַ אֶת שׁוֹקִיו, שֶׁתַּחֲלֹת נִיסָה נִפְּיֵלָה, שֶׁנֶּאֱמָר (שְׁמוּאֵל א ד) נָס יִשְׂרָאֵל לַפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים וְגַם מִגָּפָה גְּדוֹלָה הָיְתָה בָּעָם, וְלֵהֲלֹן הוּא אוֹמֵר (שֵׁם לֹא) וַיִּנָּסוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים וַיִּפְּלוּ חֲלָלִים וְגו'.

סוטה ח:ז – ט:ג

פרק ח: משנה ז

בַּמָּה דְּבָרִים אֲמֹרִים, בַּמִּלְחָמָה הַרְשׁוּת. אֲבָל בַּמִּלְחָמָה מִצּוּה, הַכֹּל יוֹצֵאִין,
אֶפְלוּ חֲתָן מִחֻדְרוֹ וְכֹלָה מִחֻפָּתָה.
אָמַר **רַבִּי יְהוּדָה**, בַּמָּה דְּבָרִים אֲמֹרִים, בַּמִּלְחָמָה מִצּוּה. אֲבָל בַּמִּלְחָמָה
חֻבָּה, הַכֹּל יוֹצֵאִין, אֶפְלוּ חֲתָן מִחֻדְרוֹ וְכֹלָה מִחֻפָּתָה:

פרק ט: משנה א

עֲגָלָה עֲרוּפָה, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כא) כִּי יִמָּצָא חָלָל בְּאֶדְמָה
וְגו' וַיֵּצְאוּ זִקְנֵיךָ וְשֹׁפְטֶיךָ, שְׁלֹשָׁה מִבֵּית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִירוּשָׁלַיִם הָיוּ יוֹצֵאִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר חֲמֻשָּׁה, שֶׁנֶּאֱמַר זִקְנֵיךָ, שְׁנַיִם, וְשֹׁפְטֶיךָ, שְׁנַיִם, וְאִין בֵּית
דִּין שְׁקוּל, מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן עוֹד אֶחָד:

פרק ט: משנה ב

נִמְצָא טָמוֹן בְּגֵל, אוֹ תִלּוּי בְּאֵילָן, אוֹ צֶפֶף עַל פְּנֵי הַמַּיִם, לֹא הָיוּ עוֹרְפִין,
שֶׁנֶּאֱמַר (שם) בְּאֶדְמָה, וְלֹא טָמוֹן בְּגֵל. נֶפֶל, וְלֹא תִלּוּי בְּאֵילָן. בִּשְׂדֵה, וְלֹא
צֶפֶף עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
נִמְצָא סָמוּךְ לַסֶּפֶר, אוֹ לְעִיר שְׂרָבָה נִכְרִים, אוֹ לְעִיר שְׂאִין בֶּה בֵּית דִּין, לֹא
הָיוּ עוֹרְפִין. אִין מוֹדְדִין אֶלָּא מַעִיר שֵׁישׁ בֶּה בֵּית דִּין. נִמְצָא מְכוּן בֵּין שְׁתֵּי
עִירוֹת, שֶׁתִּיהֶן מִבִּיאוֹת שְׁתֵּי עֲגָלוֹת, דְּבָרִיה **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**.
וְאִין יְרוּשָׁלַיִם מִבִּיאָה עֲגָלָה עֲרוּפָה:

פרק ט: משנה ג

נִמְצָא רֹאשׁוֹ בְּמָקוֹם אֶחָד וְגוּפוֹ בְּמָקוֹם אֲחֵר, מוֹלִיכִין הָרֹאשׁ אֶצֶל הַגּוֹף,
דְּבָרֵי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**. **רַבִּי עֲקִיבָא** אוֹמֵר, הַגּוֹף אֶצֶל הָרֹאשׁ:

סוטה ט:ד – ט:ז

פרק ט – משנה ד

מאין היו מוֹדְדִין. רבי אליעזר אומר, מטבורו.
רבי עקיבא אומר, מחטמו.
רבי אליעזר בן יעקב אומר, במקום שנעשה חלל, מצוארו.

פרק ט – משנה ה

נפטר זקני ירושלים והלכו להן. זקני אותה העיר מביאין עגלת בקר
אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל (שם), ואין המום פוסל בה,
ומורדין אותה לנחל איתן.
ואיתן כמשמעו, קשה.
אף על פי שאינו איתן, כשר.
ועורפין אותה בקופיץ מאחוריה.
ומקומה אסור מלזרע ומלעבד, ומתר לסרק שם פשתן ולנקר שם אבנים.

פרק ט – משנה ו

זקני אותה העיר רוחצין את ידיהן במים במקום עריפה של עגלה,
ואומרים, (שם) ידינו לא שפכה את הדם הזה ועינינו לא ראו.
וכי על דעתנו עלתה, שזקני בית דין שופכי דמים הן, אלא שלא בא
לידינו ופטרנוהו בלא מזון, ולא ראינוהו והנחנוהו בלא לוייה.
והכהנים אומרים, (שם) כפר לעמו ישראל אשר פדיה ה' ואל תתן דם
נקי בקרב עמו ישראל.
לא היו צריכים לומר (שם) ונכפר להם הדם, אלא רוח הקדש מבשרתו,
אימתי שתעשו ככה, הדם מתכפר להם.

פרק ט – משנה ז

נמצא ההורג עד שלא נערפה העגלה, תצא ותרעה בעדר.
משנערפה העגלה, תקבר במקומה, שעל ספק באתה מתחלתה, כפרה
ספקה והלכה לה. נערפה העגלה ואחר כך נמצא ההורג, הרי זה יהרג.

סוטה ט:ח – ט:יא

פרק ט – משנה ח

עד אחד אומר ראיתי את ההורג, ועד אחד אומר לא ראיתי, אשה אומרת ראיתי ואשה אומרת לא ראיתי, היו עורפין.
עד אחד אומר ראיתי, ושנים אומרים לא ראיתי, היו עורפין.
שנים אומרים ראינו ואחד אומר להן לא ראיתם, לא היו עורפין.

פרק ט – משנה ט

משרבו הרצחנים, בטלה עגלה ערופה, משבא אליעזר בן דינאי, ותחינה בן פרישה היה נקרא, חזרו לקרותו בן הרצחן.
משרבו המנאפים, פסקו המים המרים, ורבו יוחנן בן זכאי הפסיקו, שנאמר (הושע ד) לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה כי הם וגו'. משמת יוסי בן יעזר איש צרדה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים, בטלו האשכולות, שנאמר (מיכה ז) אין אשכול לאכל בכורה אותה נפשי.

פרק ט – משנה י

יוחנן כהן גדול העביר הודית המעשר.
אף הוא בטל את המעוררין ואת הנוקפין.
עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים.
ובימיו אין אדם צריך לשאל על הדמאי.

פרק ט – משנה יא

משבטלה סנהדרין, בטלה השיר מבית המשתאות, שנאמר (ישעיה כד) בשיר לא ישתו יין וגו'.

סוטה יא:יב – יא:טו

פרק יא: משנה יב

משמתו נביאים הראשונים, בטלו אורים ותמים. משחרב בית המקדש, בטל השמיר ונפת צופים, ופסקו אנשי אמנה, שנאמר (תהלים יב) הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו'.
רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי יהושע, מיום שחרב בית המקדש, אין יום שאין בו קללה, ולא ירד הטל לברכה, ונטל טעם הפרות. רבי יוסי אומר, אף נטל שמן הפרות :

פרק יא: משנה יג

רבי שמעון בן אלעזר אומר, הטהרה נטלה את הטעם ואת הריח. המעשרות נטלו את שמן הדגן.
וחכמים אומרים, הזנות והכשפים כלו את הכל :

פרק יא: משנה יד

בפלמוס של אספסינוס גזרו על עטרות חתנים, ועל הארוס.
בפלמוס של טיטוס גזרו על עטרות כלות, ושלא ילמד אדם את בנו יונית. בפלמוס האחרון גזרו שלא תצא הפלה באפריון בתוך העיר, ורבותינו התירו שתצא הפלה באפריון בתוך העיר :

פרק יא: משנה טו

משמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים.
משמת בן עזאי, בטלו השקדנים.
משמת בן זומא, בטלו הדרשנים.
משמת רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם.
משמת רבן שמעון בן גמליאל, בא גובי ורבו צרות.
משמת רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים.
משמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה.
משמת רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה.

משַׁמֶת רַבִּי יוֹסִי קִטְנוֹתָא, פִּסְקוֹ חֲסִידִים. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ קִטְנוֹתָא, שֶׁהָיָה קִטְנוֹתוֹ שֶׁל חֲסִידִים.

מִשְׁמַת רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי, בְּטַל זִיו הַחֲכָמָה.

מִשְׁמַת רַבִּי גַּמְלִיאֵל הַזָּקֵן, בְּטַל כְּבוֹד הַתּוֹרָה וּמִתָּה טְהָרָה וּפְרִישׁוֹת.

מִשְׁמַת רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בֶּן פֶּאֲבִי, בְּטַל זִיו הַכְּהֻנָּה.

מִשְׁמַת רַבִּי, בְּטֵלָה עֲנוּה וִירֵאת חֹטָא.

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאֱיִר, אוֹמֵר, מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, בּוֹשׁוּ חֲבֵרִים וּבְנֵי חוֹרִין,

וְחָפּוּ רֵאשִׁים, וְנִדְלְדְּלוּ אַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה, וּגְבֵרוּ בְּעַלֵּי זְרוּעַ וּבְעַלֵּי לָשׁוֹן, וְאִין

דּוֹרֵשׁ וְאִין מִבְקָשׁ, וְאִין שׁוֹאֵל, עַל מִי לָנוּ לְהִשְׁעוֹן, עַל אַבִּינוּ שְׁבַשְׁמִים.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, אוֹמֵר, מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שָׂרוּ חֲכִימָא לְמַהּוֹי

כְּסָפְרִיא, וְסָפְרִיא כְּחֻזָּא, וְחֻזָּא כְּעֻמָּא דְאַרְעָא, וְעֻמָּא דְאַרְעָא אֲזֻלָּא

וְדִלְדְּלָהּ, וְאִין מִבְקָשׁ, עַל מִי יֵשׁ לְהִשְׁעוֹן, עַל אַבִּינוּ שְׁבַשְׁמִים.

בְּעֻקְבוֹת מְשִׁיחָא חֲצָפָא יִסְגָּא, וְיִקְרַר יֶאֱמִיר, הִגְפֹּן תִּתֵּן פְּרִיָּה וְהִיִּין בִּיקָר,

וְהַמְלָכוֹת תִּתְּפֹד לְמִינּוֹת, וְאִין תּוֹכְחָה, בֵּית וְעַד יִהְיֶה לְזִנוֹת, וְהַגְלִיל יִחָרֵב,

וְהַגְבֹּלן יִשּׁוּם, וְאַנְשֵׁי הַגְּבוּל יִסּוּבְבוּ מַעִיר לְעִיר וְלֹא יִחֻזְּנוּ, וְחֲכָמַת

סוֹפְרִים תִּסְרַח, וְיִרְאִי חֹטָא יִמְאַסּוּ, וְהָאֻמַּת תִּהְיֶה נִעְדָּדֶת. נְעָרִים פְּנִי

זְקֵנִים יִלְבִּינוּ, זְקֵנִים יַעֲמְדוּ מִפְּנֵי קִטְנִים. (מִיכָה ז) בֶּן מִנְבֵּל אָב, בֵּת קָמָה

בְּאֻמָּה, כָּלָה בְּחֻמָּתָהּ, אִיבִי אִישׁ אַנְשֵׁי בֵּיתוֹ. פְּנֵי הַדּוֹר כְּפְנֵי הַכֶּלֶב, הַבֶּן

אִינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ מֵאָבִיו. וְעַל מִי יֵשׁ לָנוּ לְהִשְׁעוֹן, עַל אַבִּינוּ שְׁבַשְׁמִים.

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאֱיִר, אוֹמֵר, זְרִיזוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי נְקִיוֹת, וְנְקִיוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי

טְהָרָה, וְטְהָרָה מְבִיאָה לַיָּדִי פְּרִישׁוֹת, וּפְרִישׁוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי קִדְּשָׁה,

וְקִדְּשָׁה מְבִיאָה לַיָּדִי עֲנוּה, וְעֲנוּה מְבִיאָה לַיָּדִי יֵרֵאת חֹטָא, וִירֵאת חֹטָא

מְבִיאָה לַיָּדִי חֲסִידוֹת, וְחֲסִידוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ

מְבִיאָה לַיָּדִי תַּחֲתֵית הַמֵּתִים, וְתַחֲתֵית הַמֵּתִים בָּא עַל יָדֵי אֱלֹהֵיוּ זְכוּר לְטוֹב,

אָמֵן:

הַדּוֹן עַלֶךְ מִסַּכַּת סוּטָה וְהַדְרָךְ עַלּוֹ!